

CARAGIALE PERCEIVED BY ALEXANDRU PALEOLOGU

Ioana Mihiu

PhD. student, „1 Decembrie 1918” University of Alba Iulia

Abstract: In this paper we propose an analysis of how Alexandru Paleologu sees the great playwright Ion Luca Caragiale. Starting from the education received since childhood and continuing with the fundamental works that Al. Paleologu read during his professional training, we propose a diachronic approach to the stages in which Paleologu made contact with the work of Caragiale. Besides the role that Caragiale had on the essayist, we want to represent the analyzes that he made on the works of the great playwright. In this paper, we want to demonstrate the similarities that exist between Caragiale's work and Dostoevsky's work, as well as methods of socratic dialogue which can be found in Caragiale's work. All these demonstrations will be based on Al. Paleologu's analysis of his essay volumes. We hope that through our paper work we will open up new research horizons on how to accept Caragiale's works, as well as to make known Paleologu's perspective on Caragiale's creation.

Keywords: Caragiale, characters, Paleologu, dialogue, perspective.

Alexandru Paleologu provine dintr-o familie nobilă, în care educația și formarea intelectuală reprezentau preocupări fundamentale ale vieții de zi cu zi. Membrii familiei Paleologu (atât mama – Elena, cât și tatăl, Mihail), acordau o atenție deosebită modului în care fiul lor, Alexandru Paleologu recepta cultura și elementele ei definitorii. Astfel că, încă de la o vârstă fragedă, Alexandru Paleologu a avut contact cu opere literare care i-au marcat traiectoria culturală, contribuind considerabil la formarea sa intelectuală. Cu toate acestea, cu inconturabila creație caragialiană a luat contact abia în anii adolescenței, când autorul schițelor savuroase a devenit un reper inegalabil pentru Alexandru Paleologu.

După cum constată și Tudorel Urian în cartea sa, aproape în toate volumele, articolele și aparițiile publice ale eseistului, numele lui Caragiale este pomenit. „În volumele de interviuri și confesiuni se vorbește deschis despre rolul clasicului în formarea sa, în eseuri îi sunt analizate diferite aspecte ale operei sau este folosit drept etalon atunci când sunt discutate cărțile altora, în presa cotidiană și în discuțiile private reprezintă o referință la care se raportează cu fiecare prilej.”¹ Alexandru Paleologu nu se rezumă la a-l evoca pe Caragiale doar în contextele menționate anterior, ci îl menționează și-n intervențiile sale de natură politică. Primul contact cu opera lui Caragiale a avut loc în preajma vârstei de 11 ani, când a citit schița *Căldură mare*. Momentul este ilustrat în interviul acordat lui Mircea Vasilescu: „În primul rând Caragiale, autorul care m-a făcut să simt întâia oară zguduirea, comoția, electrocutarea produsă de contactul cu geniul; la 11 ani, citind întâmplător *Căldură mare*; atunci am văzut puterea de transfigurare a lumii, fantastica geneză de care e capabilă literatura. (...) De mic și până în ziua de azi am fost absolut fascinat de Caragiale, iar cu tatăl meu, care-l știa pe de rost, cum foarte repede am ajuns să-l știu și eu, ne dădeam la toate ocaziile replici din Caragiale și ne amuzam teribil, ne prăpădeam de râs. Spiritul caragialesc a fost pentru mine într-adevăr formativ, în sensul că mi-a educat acustica gândirii, mi-a inoculat o anumită năzuință expresivă, un gust al frazei supra-voltate. Spiritul caragialesc este pentru mine un spirit socratic, adică o disciplină apercceptivă și o terapeutică morală. Râsul caragialesc e un fenomen cathartic de efect major, aparținând, ca și în cazul lui Molière, al lui Aristofan, al lui Rabelais, al lui

¹ Tudorel Urian, *Viețile lui Alexandru Paleologu*, București, Editura Vreamea, 2010, p.32

Cervantes, unei categorii pe care aş numi-o «cosmogonică»²». Entuziasmul tânărului care gustase întâmplător pentru prima dată din savuroasa operă caragialiască a rămas pentru tot restul vieţii. În prima sa carte publicată, *Spiritul şi litera*³, Al. Paleologu analizează şi explică de ce opera lui Caragiale este dificil de receptat de străini la adevărata sa valoare, incluzând în eseul *De la Caragiale la Eugen Ionescu şi invers* şi o analiză asupra teatrului ionescian, în care examinează la sânge principiile acestuia. Astfel, eseistul sesizează filiaţia caragialiană a teatrului lui Eugen Ionescu, primul act al piesei *Rinocerii* fiind impregnată de elemente de origine caragialiană. „Desigur, Caragiale nu a creat mituri; presiunea forţelor istorice nu ajunsese în stadiul acut în care asemenea descărcări irup cu putere elementară. Dar nu e Chiriac un rinocer *avant la lettre*? Şi Coriolan Drăgănescu? N-au această vocaţie Caţavencu, Tipătescu, Pristanda? Chiar şi ramolitul de Agamiţă? La Ionescu, drama proliferării verbale corespunde cu proliferarea sufocantă a lucrurilor (scaune, ceşti de cafea, ciuperci, ouă, mobile şi - rinoceri). Proliferarea lucrurilor la Ionescu e de esenţa mitului, de aceea n-o găsim la Caragiale, la care însă automatismul şi proliferarea verbală ale lui Farfuridi şi Caţavencu, ale lui Lache şi Mache etc. au, ca la Ionescu, aceeaşi semnificaţie simptomatică, cea a dezumanizării.”⁴ Asemenea lui Tudorel Urian, considerăm că viziunea lui Alexandru Paleologu este una interesantă, însă creaţia lui Caragiale oferă şi o perspectivă contrară. Aceasta se referă la faptul că personajele lui Caragiale sunt cât se poate de umane, deşi suferă un proces de dezumanizare. Este o contradicţie care naşte noi orizonturi de interpretare. În anii '80, regizorul francez Antoine Vitez a realizat montarea mai multor comedii ale lui Molière în registrul tragic. Nu a modificat nimic în textul original, nici măcar un semn de punctuaţie, singura modificare constând în schimbarea aspectului fizic al actorilor. Se cunoaşte că Molière nu oferă indicaţii cu privire la portretul fizic al personajelor sale, fiind împământenită ideea ca apariţiile unor eroi să fie imaginate exclusiv în cheie caricaturală⁵. Prin intermediul atitudinii grave adoptate în timpul rostirii replicilor personajelor, regizorul a reuşit să demonstreze că trecerea de la comedie la tragedie este foarte subţire. O astfel de situaţie constatăm că are loc şi-n cazul lui Caragiale. Acesta manifestă pentru personajele sale un sentiment de tandreţe, acest sentiment fiind valabil şi pentru personajele cu potenţial malefic (bineînţeles că în creaţia caragialiască, personajele acestea nu ajung niciodată să atingă un nivel absolut de răutate, de ticăloşie). Senzaţia aceasta de drag pe care autorul o are faţă de propriile sale personaje se datorează naivităţii, inocenţei, vulnerabilităţii de care acestea dau dovadă, toate aceste elemente având rolul de a le umaniza. Reprezentative în acest sens sunt Jupân Dumitrache, Farfuridi, Caţavencu, Tipătescu etc. Aproape că este impropriu să spunem că ele sunt personaje decadente, dezumanizate, ci mai degrabă, ele sunt cât se poate de umane datorită vulnerabilităţilor care le sunt caracteristice. Alexandru Paleologu decelează ultima esenţă a comicului caragialesc, astfel, afinităţile cu teatrul lui Ionescu devenind incontestabile: „Absurdul şi necomunicarea sunt esenţa ultimă a comicului caragialesc, de la *Cum se înţeleg ţăranii*, *Petiţiune*, *Căldură mare*, *Amici*, *Inspecţiune*, *Justiţie* etc., până la tiradele lui Caţavencu, Farfurifi, Dandanache sau Conu Leonida”⁶. Toate personajele caragialeşti par a fi construite după un tipar unic, incontestabil, călăuzitor, fapt care conduce la o uniformizare a umanizării personajelor. În ciuda reacţiilor felurite ale acestora şi a modului mai mult sau mai puţin particular în care acestea se comportă în piese, toate personajele caragialeşti urmează acelaşi traseu profund uman: al răătăcirii.

Într-o altă carte de a sa, intitulată *Bunul simţ ca paradox*, Alexandru Paleologu vorbeşte despre o fotografie mai puţin cunoscută a lui Caragiale, realizând o descriere minuţioasă a acesteia, bazându-se pe psihanalizarea chipului din portret. Astfel, aflăm că, din perspectiva eseistului, Caragiale ar fi avut o profunzime sufletească extraordinară, ascunsă bine de ochii publicului, acoperită de stilul zeflemist. „Figura gravă, marcată de prezenţa unui demon al cunoaşterii, seamănă

² Alexandru Paleologu, *Interlocuţiuni*, Bucureşti. Biblioteca „Viaţa Românească”, 1997, pp. 9-10

³ *Idem*, *Spiritul şi litera; încercări de pseudocritică*, ediţia a II-a, Bucureşti, Editura Cartea Românească, 2007

⁴ *Ibidem*, pp.67-68

⁵ Tudorel Urian, *Op. cit.*, p.34

⁶ Alexandru Paleologu, *Spiritul şi litera...*, p.68

izbitor cu a lui Nietzsche. Această imagine a unui Caragiale pe care ni-l închipuim taciturn și solitar poate să surprindă. Dar ea nu o contrazice în fond pe cea obișnuită, a lui Caragiale sociabil și zeflemist, ci o legitimează în adâncime. E chipul cel mai lăuntric și mai adânc al scriitorului, chipul lui ascuns dar revelator, care dă cheia întregului și fără de cunoașterea căruia toate celelalte înfățișări ale lui sunt superficiale și mărginite.⁷ Această descriere a lui Caragiale poate să surprindă, prin situarea ei la polul opus al opiniei publice, însă rămâne o realitate incontestabilă și convingătoare. La fel ca și-n cazul lui Eminescu, Alexandru Paleologu are dorința ca percepția comună despre Caragiale să fie descompusă, pentru a se releva un alt chip al dramaturgului, unul grav, acut. Alexandru Paleologu nu este adeptul ideilor de-a gata, căutând în permanență sensul, sâmburele, spiritul, practicând un perpetuu exercițiu de imaginație împotriva opiniilor general acceptate. Acest lucru se poate observa și-n cazul reprezentărilor „altfel” ale lui Caragiale, prezente în scrierile eseistului.

Un alt eseu interesant și valoros despre Caragiale este *Filosofia lui Caragiale*, care se găsește tot în volumul *Bunul-simț ca paradox*. Aici Alexandru Paleologu explică cu lux de amănunte modul în care a fost acaparat de opera marelui clasic, acesta exercitând asupra eseistului o fascinație constantă. Al. Paleologu încearcă să definească într-o manieră cât mai clară puterea creatoare a geniului caragialian, fără a realiza, de fapt, că în această încercare, el realizează o ilustrare a propriului său spirit. Afinitățile care îi leagă pe cei doi sunt profunde: bunul simț, rafinementul, eleganța, luciditatea și umorul de calitate. Toate acestea sunt caracteristici incontestabile ale prezenței geniului. Revenind la perspectiva lui Paleologu despre Caragiale din eseu menționat, acesta spune că: „ne-am obișnuit să vedem în Caragiale pe clasicul echilibrat (ceea ce era într-adevăr) sub chipul moderației și simțului comun (ceea ce e profund greșit). Nu platul simț comun, izvor de confuzie, ci rigoarea bunului-simț, însușire rară și tare, definește geniul lui Caragiale. Echilibrul acestui artist scrupulos și răbdător ca un benedict rezultă din excesele contrarii. Lucid și dur ca diamantul, spiritul lui ducea totul până la extrem, până la culminație; cine nu suportă excesul, nu-l înțelege pe Caragiale. Lucrul acesta l-a arătat foarte limpede Paul Zarifopol, omul care l-a cunoscut cel mai bine. Și îi spune Caragiale, însuși în această frază care îi rezumă estetica: «Simt enorm și văd monstruos»⁸”. Cei care au avut ocazia de a-l cunoaște personal pe Alexandru Paleologu știu că acestuia i se potrivesc ca o mânășă considerațiile menționate anterior. De aceeași părere este și Tudorel Urian, care consideră că „replicile sale în doi peri, atitudinile «nerezonabile» ale ambasadorului golanilor, tulburările pe care le producea de fiecare dată când lua cuvântul în micuțul Partid al Alianței Civice făceau ca formula aplicată lui Caragiale «lucid și dur ca diamantul, spiritul lui ducea totul până la extrem, până la culminație», să definească de minune propriile-i apariții în spațiul public.⁹

Atât Ion Luca Caragiale cât și Alexandru Paleologu fac parte din categoria marilor oameni de spirit, care creează toate premisele dezvoltării culturii naționale, participând activ la consolidarea acesteia și la fundamentarea principiilor naționale. Cu toate că Alexandru Paleologu nu se numără printre cei patru clasici români, asemenea lui Caragiale, acesta este un om de cultură rafinat, nobil, pentru care intelectul primează în detrimentul oricăror alte domenii sau activități. Suntem de părere că ambii oameni de cultură „simt enorm și văd monstruos”. Prin raportarea lor la societatea contemporană (fiecăruia dintre ei, în parte), aceștia trag semnale de alarmă menite să ajute la salvagardarea principiilor etice și morale ale contemporanilor lor.

Scriitorul Alexandru Paleologu demonstrează acțiunea socratică a spiritului lui Caragiale în societatea românească, aceasta constând în importanța incomparabilă și fundamentală, a acestui așaz negativist. Prin intermediul reducerii la absurd, prin apelul la dialectică, din perspectiva eseistului, Caragiale reușea să aducă în societatea românească elemente de cunoaștere de sine și de conștiință morală. Din viziunea lui Alexandru Paleologu, dialogurile lui Caragiale din comedii și

⁷ Idem, *Bunul-simț ca paradox*, ediția a III-a, București, Editura Cartea Românească, 2005, p.43

⁸ *Ibidem*, p. 47

⁹ Tudorel Urian, *Op. cit.*, p.36

din momente au ceva din arta dialogului socratic. Sociabilitatea, prezența ironică și interpelativă în „forul public” se aseamănă cu a lui Socrate. Alte caracteristici care îl asemănă lui Socrate sunt distanțarea sa scrutătoare și căutarea solitudinii. Ca Socrate, avea sentimentul că e în egală măsură inspirat și cenzurat din interior de un demon ce-i supraveghea din umbră actul creației. Asemenea lui Socrate, Caragiale a fost acuzat de contemporanii săi că destituie zeii, preluându-le locul și pervertind spiritele. Așadar, privind retrospectiv cazurile celor doi (Socrate și Caragiale), observăm că similitudinile sunt prea multe pentru a nu fi pomenite. Atât Socrate, cât și Caragiale sunt apărători ai cetății în fața cataclismelor sociale cauzate de lipsa de profunzime spirituală, de îngâmfare și de promiscuitate a indivizilor care locuiesc între zidurile cetății. Locuitorul cetății este un privilegiat prin faptul că trăiește în cetate, însă, acest fapt îi aduce și o mare responsabilitate. De cele mai multe ori, atât în timpul lui Socrate, cât și-n vremurile lui Caragiale, oamenii cetății au dat semne de iminentă decădere morală, prăbușire a principiilor etice și spirituale. Toate aceste semne ale decadenței morale sunt trecute prin filtrul genialității și reprezentate de Caragiale în operele sale într-o manieră menită să stârnească nu atât consternare, cât mai ales amuzament. Totuși, acest amuzament are rolul de a trezi la conștiință națiunea, de a completa lipsurile și de contribui la vindecarea unor boli sociale aparent incurabile. Caragiale nu își propune toate acestea, dar acțiunea lui de creație are un efect benefic, am putea spune chiar curativ pentru poporul român. Reflectând caractere defectuoase prin intermediul umorului, el însănătoșește ființa umană.

Dând dovadă de o admirabilă conștiință a înrudirii, Al. Paleologu l-a apărat și admirat întreaga sa viață pe Caragiale, având grijă să nu amestece zeflemeaua pur caragialiană în mentalul mohorât românesc. Putem considera că intelectualul român ne-a învățat că râsul inteligent și zeflemeaua de calitate sunt ingredientele se seamă ale supraviețuirii. Nu puține sunt dățile în care Alexandru Paleologu recunoaște caracterul curativ al râsului, relatând cum, umorul, ironia și autoironia l-au ajutat în momentele grele din viață, făcând referire cu precădere la anii grei de închisoare și ilustrând, prin evocarea acelor momente, rolul esențial al umorului în păstrarea integrității sănătății psihice. Paleologu îi atribuie pe bună dreptate lui Caragiale rolul de mentor în umor al românilor, constatând că acesta ne-a instruit în ironie și în râs, acestea fiind expresii superioare de pură inteligență. După cum afirmă și eseistul, zeflemeaua a fost o prezență constantă în mentalul colectiv românesc, regăsind-o în proverbe și zicători, în povestiri orale și legende mai mult sau mai puțin elaborate. Zeflemeaua este trăsătura de caracter națională a poporului român, în lipsa căreia, viețuirea ar căpăta accente tragice, deci insuportabile.

În cartea sa de maturitate, *Despre lucrurile cu adevărat importante*, Alexandru Paleologu, luând-o pe urmele lui Șerban Cioculescu, îi apără geniul lui Caragiale de mulțimea de detractori care îl văd pe acesta a fi doar un zeflemist, dând dovadă prin această poziție de o superficialitate excesivă. Eseistul constată că la polul opus al zeflemei lui Caragiale stă mitul lui Lucian Blaga, acesta fiind o alternativă în sfera profunzimii spirituale. Eseistul susține că cel care condamnă zeflemeaua trădează prin poziția sa, o teamă și o nesiguranță de sine marcantă. În concepția lui Paleologu, un om de geniu precum Caragiale produce multora sentimente amestecate de oroare, teamă și nestăpânire de sine. Superficialitatea reprezintă principala acuzare ce se aduce zeflemei și zeflemistului, însă numai un superficial poate să vadă în zeflemea superficialitate. Pentru a înțelege comicul și zeflemeaua, este necesară profunzimea de a trece de stratul extern, de formă și de a intra în substraturile de înțelegere. Foarte frumos spune Alexandru Paleologu: „Adevărata seriozitate și adevărata profunzime știu de glumă și nu detestă râsul, fie eventual și anecdotic.”¹⁰ Al. Paleologu atrage atenția asupra faptului că genialitatea comică nu se reduce numai la zeflemea, dar o include în aceeași manieră în care include și râsul. Alexandru Paleologu diferențiază cu grijă umorul de comic, exemplificând diferențele dintre cele două noțiuni. În opinia sa, a fi umorist nu înseamnă neapărat a fi și comic. Cu toate acestea, există în istoria literaturii autori precum Mark Twain, Dickens, Sterne, toți umoriști geniali, care au reușit să atingă și „marele comic”. Despre Caragiale, Al. Paleologu consideră că este un mare autor comic, numindu-l chiar „un creator de comic

¹⁰ Alexandru Paleologu, *Despre lucrurile cu adevărat importante*, Iași, Editura Polirom, 1997, p.114

monumental”. Bineînțeles că afirmația lui Paleologu nu este eronată, Caragiale fiind cu adevărat un creator genial comic. Umorul este, fără îndoială o trăsătură a inteligenței, iar acesta este caracteristic atât lui Caragiale, cât și lui Alexandru Paleologu.

Tot în același volum, găsim reproducă și o conferință cu titlul *Abisalul Caragiale*, temă pe care Al. Paleologu a tratat-o la Cluj, în anul 1979. În cadrul acestei conferințe, eseistul declară despre Caragiale că acesta nu este un umorist, și revine cu întărirea afirmației prezentate anterior, și anume, că acesta este un mare autor comic. Suntem de părere că actualitatea este principala trăsătură de caracter al geniului caragialian. Caragiale era un „antidot incomod” atât în vremea sa, cât și-n zilele de astăzi, fapt pentru care, nu de puține dăți s-a încercat suprimarea acestuia din istoria culturii naționale. Una dintre marile caracteristici și datorii ale comicului este reprezentarea mediocrității acțiunilor și a faptelor din mediul înconjurător, din preajmă. Caragiale nu a realizat doar această radiografie a societății contemporane, ci a mers mai departe, și făcând apel la satiră, a efectuat o critică realistă, dar usturătoare a societății, fapt care a atras multe antipatii din partea celor care se simțeau responsabili de faptele pe care Caragiale le denunța în operele sale. Tot în cadrul aceleiași conferințe, Al. Paleologu vorbește despre faptul că, în opinia sa, Caragiale merită să fie pus pe aceeași scară a geniului cu Eminescu. Analizând situația, eseistul constată că există o oarecare reticență în a alătura pe Caragiale în aceeași categorie a genialității creatoare din care fac parte marile nume ale culturii. Sub considerentul că binomul Caragiale-Eminescu ne așează, ca națiune, pe treapta înaltă a mării culturi, Al. Paleologu de fapt, reșează râsul și starea de comic în dimensiunea corectă. Omul de cultură nu lasă nelămurit nici termenul *abisal*, explicând de ce îl consideră pe Caragiale ca fiind abisal. În primul rând, abisalul absolut reprezintă, în viziunea eseistului, o perspectivă care nu poate fi atinsă decât de geniu, iar Caragiale nu face altceva decât să producă o personificare a neantului, prin intermediul personajelor sale. În demonstrația sa, Paleologu îi atribuie dramaturgului caracteristici precosmogonice, decelând o perspectivă a nimicului în creația acestuia. În al doilea rând, maestrul constată o similitudine extraordinară a structurilor dostoievskiene și caragialești. Ba mai mult, Paleologu îi atribuie lui Caragiale o dimensiune socratică, pornind de la o mărturie pe care Caragiale a făcut-o cândva lui Paul Zarifopol: „Visul meu ar fi să locuiesc într-un port de miazăzi, în picioarele goale, și să țin de vorbă trecătorii.”¹¹ Tocmai asta făcea și Socrate, mărturisește Paleologu. Pe lângă asta, dialogurile personajelor caragialești sunt structurate pe modelul de dialog platonician, mai exact, socratic.

O altă caracteristică profund socratică a creației lui Caragiale o reprezintă anticamera. Aceasta este echivalentul caragialesc al pieței publice a lui Platon. Acțiunea operelor lui Caragiale se petrece, de cele mai multe ori, într-un loc rău famat, acesta reprezentând anticamera înaltei societăți. Adesea, anticamera este reprezentată de mahalaua bucureșteană, locuită de personaje dintre cele mai dubioase. Spre deosebire de locuitorii cetății, care au responsabilități civice, locuitorii mahalalei nu par a avea responsabilități demne de buni cetățeni. În pofida acestui fapt, fiecare își are rolul fundamental, fără de care mahalaua nu ar mai fi aceeași.

În concluzie, Caragiale a reprezentat o figură intelectuală fundamentală în formarea spirituală și culturală a lui Alexandru Paleologu, fapt demonstrat în aproape toate dățile în care acesta a fost provocat să vorbească de anii săi de educație. Gustul pentru umorul de calitate și râsul inteligent au determinat o legătură constantă, trainică și durabilă între Al. Paleologu și opera caragialească. Ambele personalități intelectuale reprezintă repere incontestabile pentru cultura română.

BIBLIOGRAPHY

1. PALEOLOGU, Alexandru, *Bunul-simț ca paradox*, ediția a III-a, București, Editura Cartea Românească, 2005

¹¹ Paul Zarifopol, *Pentru arta literară, I*, ediție și prefață de Al. Săndulescu, București, Editura Fundației Culturale Române, 1997

2. PALEOLOGU, Alexandru, *Despre lucrurile cu adevărat importante*, Iași, Editura Polirom, 1997
3. PALEOLOGU, Alexandru, *Interlocuțiuni*, București. Biblioteca „Viața Românească”, 1997
4. PALEOLOGU, Alexandru, IORGA, Filip, Lucian, *Breviar pentru păstrarea clipelor*, ediția a III-a, revăzută, București, Editura Humanitas, 2012
5. PALEOLOGU, Alexandru, *Spiritul și litera; încercări de pseudocritică*, ediția a II-a, București, Editura Cartea Românească, 2007
6. URIAN, Tudorel, *Viețile lui Alexandru Paleologu*, București, Editura Vremea, 2010
7. ZARIFOPOL, Paul, *Pentru arta literară, I*, ediție și prefață de Al. Săndulescu, București, Editura Fundației Culturale Române, 1997